

Jean-Michel Ribes

Monique

[MONIQUE]

Valérie Bouchez-nek

Szereplők:

Apa

Lány

Salon. Az Apa újságot olvas. A Lány átsétál a szobán. Az Apa, az újságból fel sem pillantva, megszólítja.

APA: Monique!

LÁNY: Igen, apa?

Az Apa leereszti az újságot, és furcsa pillantást vet a lányára.

APA: Szabad tudnom, miért válaszolsz, ha Monique-nak szólítalak?

LÁNY: Tessék?

APA: Jól hallottad a kérdést.

LÁNY: Nem értem, apa.

APA: Ha azt mondom, „Monique”, miért jössz ide hozzám?

LÁNY: Apa, most ugratsz?

APA: Dehogyan, kislányom, dehogyan...

LÁNY *(nevetve)*: Dehát Monique a nevem!

APA: Monique a neved? Egyszem leányom, hát tényleg Monique-nak hívnak?!!

LÁNY: Bizony, apa, már tizennyolc éve!

APA: Tizennyolc éve! És hány éves is vagy?

LÁNY: Éppen tizennyolc.

APA: Éppen, éppen! Nem könyvelő vagyok, hanem az apád, egyszerűen csak az apád, ha esetleg elfelejtetted volna. És szabad tudnom, kitől kaptad a neved?

LÁNY: Tőled, gondolom.

APA: Tőlem?? És mégis mikor?

LÁNY: Biztos akkor, amikor megszülettem.

APA: Én neveztem volna el a gyermekemet, a saját véretem Monique-nak? Hallgass ide, kislányom! Messze nem vagyok tökéletes. Szeretem a sört, goromba vagyok a szomszédokkal, titokban borjúragut eszem, és való igaz, nem rajongok a színházért sem, de hogy Monique-nak neveztem el a lányomat?! Ráadásul a születésekor, amikor még védtelen kisbaba? Nem, drágám, nem, apád erre nem lett volna képes.

LÁNY: Akkor anya volt?

APA: Anyád?

LÁNY: Ha nem az apa, akkor az anya ad nevet a gyereknek, nem?

APA: Jól figyelj, mit felelsz, kicsim! Azt állítod, itt előttem, hogy a saját anyádtól kaptad a neved?

LÁNY: De mégis mi van veled, apa?

APA: Pompás! A végére járunk a dolognak! *[Felemeli a telefonkagylót, idegesen tárcsáz.]* Halló! Halló drágám, én vagyok... Nem zavarlak?... Két perc az egész... A nagylányunkról van szó... Az előbb azt állította, hogy Monique a neve... Igen, jól hallottad, „Monique”... Én is... *[a Lányához]* Meg van döbbenve! *[a feleségéhez]* Szerinte te adtad neki ezt a nevet, amikor megszületett. Igen, te! Tudtad ezt?... Hát persze, hogy hiszek neked!... Dehát te is tudod, milyen makacs... Persze, menj csak! *[Leteszi a telefont.]* Rengetegen vannak a boltban.

LÁNY: Mit mondott?

APA: Azt kérdezte, viccelek-e.

LÁNY: Én is pont ezt kérdezem, apa!

APA: Szóval ragaszkodsz ahhoz, amit mondtál.

LÁNY: Mégis mit akarsz? Mutassam meg az útlevelem?

APA: Az útleveled? Hát persze, most már értem! Mekkora barom vagyok! Monique a férjed neve, vagyis a te neved Madame Monique, azaz Monique-né! *[Felnevet.]* Te kis hamis! Mit szólsz, milyen gyorsan rájöttem!

LÁNY: Nem vagyok férjnél, apa.

APA: Nincs férjed?

LÁNY: Nem, barátom van.

APA: Akkor hogy viselheted a nevét? Hogyan hívhatnának valakit Madame Monique-nak, ha nem ment hozzá Monique úrhoz? Mégis mit próbálsz megetetni velem?

LÁNY: Semmit a világon.

APA: Ó, már világos! Az új törvény lesz az, amit a homoszexuálisok miatt hoztak, a házasság nélküli házasság, igen!... Így már világosabb... A férjed homokos, és te szégyellted megmondani, erről van szó. Szegény drágám, nem jól ismered apádat! Ha te boldog vagy, akkor én is, ezt ne feledd, bárkivel élsz is együtt! Kész szerencse, hogy nem Monique-nak kereszteltünk, látod, akkor most Monique Monique lenne a neved!

LÁNY: Pihenedd kéne, apa!

APA: Pihenni? Pihenni most, amikor a tulajdon lányom nem hajlandó elárulni a keresztnevét? Ez még annál is felháborítóbb, mint hozzámenni egy buzihoz! És ha már itt tartunk, szerintem ezt finoman kéne közölnöd anyáddal! Tudod, milyen vaskalapos, ha valami csak egy kicsit is eltér a szabályoktól, rögtön dühbe gurul. Csak jusson eszedbe, milyen volt az esküvőnk!

LÁNY: Akkor még meg sem születtem, apa.

APA: Meg sem születél?! Amikor elvettem anyádat, te még meg sem születél?!!

LÁNY: Nem, apa.

APA: Tudod, hogy miattad házasodtunk össze? Anyád mindenáron gyereket akart, de persze ott voltak a szabályok, úgyhogy az esküvőnek meg kellett lennie. Nem tudom elhinni! Miattad házasodtunk össze, és te el sem jöttél?

LÁNY: Nem, apa.

APA: A lagziba se? Még egy koccintásra se? Egy pohár italtra sem, hogy, nem is tudom... hogy sok boldogságot kívánj nekünk? A francba már, a szüleid vagyunk!

LÁNY: De apa, ez még a fogantatásom előtt volt! Tudod, hogy anya sosem lett volna hajlandó terhesen férjhez menni.

APA: Hát igen, ez igaz. Nem tudom elképzelni Yolande-ot, ahogy egyértelműen kerekedő pocakkal az anyakönyvvezető, sőt, ami még rosszabb, a pap elé járul. Azt hiszem, igazad van.

LÁNY: Ki az a Yolande?

APA: Hát anyád.

LÁNY: Anya neve Nathalie, apa...

APA: Nem, drágám, anyádat Yolande-nak hívják, ahogy a nővérét, az anyját, a nagyanját, a nagynénjét és az unokanővéreit...

LÁNY: De... dehát én azt hittem, ő az egyetlen, akinek nem Yolande a neve.

APA: Nem, drágám, nem tört meg a hagyomány. Mint minden lányt a családban, őt is Yolande-nak hívják... Tudom, nem lehet most könnyű neked.

LÁNY: Viccelsz? Tizennyolc év után tudom meg, hogy anyám neve nem is Nathalie! Gondolhatod, mit érzek.

A Lány zokogásban tör ki.

APA: Mindent megtettem, hogy a lehető legkésőbb tudd meg... de tudtam, egy nap el kell majd mondanom.

LÁNY: Dehát miért? Miért hazudtatok?

APA: Én akartam, hogy Nathalie-nak szólítsuk anyádat, miután te megszületted. Attól féltem, csúfolni fognak az iskolában, a barátnőid meg kinevetnek, ha megtudják, hogy anyádat Yolande-nak hívják, ahogy az ő anyját, az unokanővéreit, a nővérét, hogy ő a huszonhetedik Yolande a családban, és majd megkérdezik, miért nem voltak képesek másik női nevet választani... Aztán, mivel nem tudsz észszerű választ adni, majd kételkedni kezdesz benne, egyáltalán épeszű-e a családod, hogy nem csak egy rakás retardált-e, akik minden egyes leányt Yolande-nak neveznek el, egyiket a másik után. Az én drága kicsi lányom voltál, és nem akartam, hogy olyan gondolataid támadjanak, amik nem valók egy kislány fejébe. Egy leánykának a mezőn kell futkároznia, verseket olvasnia, spanyolul tanulnia, az elsőáldozására készülnie és a szőke hercegről álmodoznia, aki egy nap majd eljön és feleségül veszi, még ha homokos is... Egyébként meg ahogy ezek a szőke hercegek kiglancolják magukat, nem is csoda, ha inkább a fiúkat szeretik, a fiatal lányok meg hiába várják őket... Neked, aranyom, viszont sikerült egyet elcsípni közülük. És miért? Mert jól érzed magad a bőrödben, és ez azért van, mert sosem tudtad meg, hogy anyádat Yolande-nak hívják.

LÁNY: És azért, hogy eltitkoljátok előlem, én is Yolande vagyok, azért szólítottatok Monique-nak?!!

APA *[kifakad]*: Dehát nem is Monique a neved! És Yolande se!

LÁNY *[üvöltve]*: Hát akkor hogy hívnak?!!

APA: Ez itt a kérdés... jó kérdés!

LÁNY: Csak szólítottál valahogy, adtál nekem egy nevet, amikor megszülettem. Vagy rám sem füttyültél?

APA: Mégis minek nézel te engem? Hát persze, hogy adtam neked nevet!

LÁNY: És nem emlékszel rá?

APA: Ennek már tizennyolc éve, drágaságom, tizennyolc! Te emlékszel rá, mit csináltál tizennyolc évvel ezelőtt?

LÁNY: Akkor jöttem a világra.

APA: Ez így túl egyszerű és nem elég konkrét! Pontos emléket akarok, egy hangot, szagot, képet! Emlékszel például, ahogy a bölcsőd fölé hajoltam?

LÁNY: Nem.

APA: És a névre emlékszel, amin szólítottalak? Amit a füledbe suttoztam? Úgy nagyjából?

LÁNY: Nem.

APA: Látod, az újszülött, friss neuronoktól duzzadó agyaddal meg sem jegyezted a nevet, amit apád mondogatott, amikor odanyújtotta neked a cumisüveget, és most te teszel szemrehányást nekem! Nekem, akit nem kíméltek az évek, amiért elfelejtettem a....

LÁNY: Bocsánatot kérek!

APA: Semmi baj... csak az ifjonti hálátlanság. Mindenki átesik rajta, tizenhat éves korban ez teljesen normális.

LÁNY: Tizennyolc.

APA: Tizennyolc micsoda?

LÁNY: Tizennyolc év, apa!

APA: Ja igen, tizennyolc éves korban, elnézést. Anyád lánya vagy, épp olyan precíz, mániákus... *[A Lány hirtelen lehajtja a fejét.]* Kicsim! Mi baj? Gond van? Olyat mondtam, amit nem kellett volna?

LÁNY: Semmi baj, apa.

APA: Úgy ismerlek, mint a tenyeremet, a lányom vagy, az egyetlen gyermekem. Jó, arra mondjuk nem emlékszem, hogy hívnak, de egyébként ismerlek, a lábujjad hegyétől a fejed búbjáig. És most látom, hogy hirtelen elgondolkodtál...

LÁNY: Azt hiszem, igazad van Henri-val kapcsolatban.

APA: Henri? Ki az az Henri?

LÁNY: A barátom.

APA: Henri a neve? Látod, ez tetszik. Ha fiúnak születesz, Henri lett volna a neved. Henri! Henri! Ismerd el, ez mégis máshogy hangzik, mint a Monique!

LÁNY: Csak eltöprengtem.

APA: Micsodán?

LÁNY: Néha azon gondolkozom, vajon nem kellett volna-e Henri-t inkább Monique-nak nevezni.

APA: Henri-t?

LÁNY: Igen.

APA: Ugyan már, dehogy!

LÁNY: Épp most nyitottad fel a szemem! Most jövök rá, hogy néha tényleg úgy viselkedik, mint egy lány...

APA: Drágám, mondtam már, ez nekem nem jelent problémát.

LÁNY: Semmit nem vettem észre, semmit! Vak voltam, pedig... Tudod, mit csinált legutóbb?

APA: Henri?

LÁNY: Igen. Meghívott egy gerelyhajítót, aki az olimpiára készül.

APA: Szerintem jó ötlet volt.

LÁNY: Azt hiszem, nem érted. Beköltöztette a lakásába!

APA: A felszerelésével együtt?... Azt azért mégsem, a gerelyhajítóknak elég terjedelmes a felszerelése... Azt hinné az ember, csak egy zsákjuk van, benne a gerely meg a cipőjük, de ez egyáltalán nem igaz.

LÁNY *[megdöbbenve]*: Érdekel a gerelyhajítás?

APA: Nem igazán. Mondjuk úgy, hogy nem ez a kedvenc sportom. De azért figyelemmel kísérem, és be kell vallanom, nem értem, miért nem tudunk soha egyetlen nyomorult érmet sem nyerni ebben a sportágban... Az nem lehet, hogy fociban mi vagyunk a legjobbak, gerelyhajításban meg szart sem érünk! Itt valami nincs rendben. Szerinted sem?

LÁNY: Teszek rá!

APA: Nincs igazad, kedvesem! Nem hiszem, hogy örök időkre elbújhatnánk a valóság elől, és úgy tehetnénk, mintha nem lenne baj. Nem mondhatnám, hogy bármit is tettem azért, hogy a helyzet megváltozzon. Nem, a kisujjamat sem mozdítottam azért, hogy kimásszunk a gödörből. Bezzeg Henri! Amit elmondta, aszerint ő tett is valamit érte. Senki nem vethet ezért követ rá.

LÁNY: Vagyis te egyetértesz ezzel?!!

APA: Figyelj, befogadja azt a sportolót, szállást ad neki, szeretettel veszi körül. A szeretet nagyon fontos a versenyek előtt, hogy ne érezze egyedül magát. Szerintem Henri a legjobb úton halad, hogy javuljon a helyzetünk.

LÁNY: Kinek a helyzete?

APA: Hát Franciaországé, drágám, és a francia gerelyhajításé.

LÁNY: És velem mi lesz?

APA: Te is francia vagy, igaz? *[A Lány lesüti a szemét.]* Boldogtalan vagy vele? Nagyon boldogtalan?

LÁNY: Igen.

APA: Igaz, biztos nem lehet könnyű együtt élni egy sportolóval, főleg, ha élsportoló.

LÁNY: De Henri nem sportoló, apa, hanem egy sportolóval há! Ez nem ugyanaz!

APA: Nem ugyanaz, nem ugyanaz... kicsit előreszaladtál, kedvesem! Adva van egy férfi, aki felismerte, hogy véget kell vetnie az elszigeteltségnek, a gyötrelmes magánynak, amivel ezek az atléták oly gyakran szembesülnek, főleg a szabad levegőn végzett edzéseik során, a hegytetőkön, ahol esténként egyedül hajtják álomra a fejüket, valami nyomorúságos kis kunyhó aprócska szobájában. Az a fiú, kedvesem, tetszik vagy sem, igenis nagy sportember! És ha még több ifjú sportolót venne körül az őket megillető szeretet, a gerelyhajítás már rég emelt fővel járhatna! Részemről tehát le a kalappal Henri előtt! Büszke vagyok a vejemre!

LÁNY: Attól félek, apa, hogy sosem jön vissza...

APA: Nem kell olyan tragikusan felfogni!

LÁNY: Egyre távolabb kerül tőlem...

APA *[kicsivel később]*: Elmondta neki, hogy Monique-nak hívnak?

LÁNY: Szerinted ez az oka?

APA: Lehet, hogy ez is közrejátszott.

LÁNY: Sosem tett szemrehányást. Esküszöm!

APA: Talán elfojtotta magában.

LÁNY: A nevemet?

APA: Azt, hogy gyűlöli a neved... Tudod, nehéz lehet együtt élni valakivel, akit egész nap Monique-nak kell szólítani. Az embernek gyilkolni támadhat kedve. Ezért hát elfojtja... elfojtja magában. Megváltozik a viselkedése, hogy gyilkos indulatát elrejtse. A felejtéshez környezetváltozás kell neki.

LÁNY: Például gerelyhajítás?

APA: Még az is meglehet.

LÁNY: Szóval a „Monique” miatt van.

APA: Micsoda?

LÁNY: Hát, hogy homoszexuális lett.

APA: Képzeld el, ahogy egy nap így szól magában: „Végül is, akár az összes nőt hívhatnák Monique-nak!”

LÁNY: Értem.

APA: Képzeld magad a helyébe! Igazán nem lehet hibáztatni... Különösen azért nem, mert határozottan sportos jellegű homoszexualitásba menekült, úgy értem, hogy a hanyatló sportág szempontjából hasznos, igazi áldás a hazai atlétika számára. Tudod, Henri akár meg is ölhetett volna. Hidd el nekem, ez a történet a lehető legjobban alakul. Nem lehet okod panaszra!

LÁNY: Most már világosabb... Szegény Henri!

APA: Igen, szegény Henri, neki sem lehetett mindig könnyű.

LÁNY *(kevéssel ezután)*: Apa?

APA: Igen?

LÁNY: Azt hiszem, mi még sosem beszélgettünk ennyit egymással.

APA: Lehetséges.

LÁNY: Soha nem éreztem magam annyira közel hozzád, mint ma.

APA: Így még bosszantóbb, hogy nem jut eszembe a neved...

LÁNY: Sajnálom.

APA: Nem, nem, kicsit az én hibám is... Emlékezni kellene rá.

LÁNY: Mindkettőnknek emlékeznie kellene.

APA: Végül is, vannak az életben fontosabb dolgok is, mint a keresztnév.

LÁNY: Mindketten egészségesek vagyunk, és ez a fontos.

APA: Igazán annak örülök, hogy ma este mind együtt megyünk étterembe, te, Henri, a gerelyhajító, Yolande és én!

LÁNY: Remek ötlet, apa!

APA: Mindannyian, együtt, egy igazi családi vacsorán! Megkeressük a férjedet meg a barátját, aztán felvesszük anyádat a boltnál.

LÁNY: Anya imádja a meglepetéseket, el lesz ragadtatva!

APA: Igyekezzünk, szerdánként korábban végez a boltban!

LÁNY: Ma kedd van, apa.

APA: Ó, vagy úgy! Biztos vagy benne?

LÁNY: Biztos. Szerdánként járok sportolni az egyetemre.

APA: Egyetemre jársz? Melyikre?

LÁNY: Az ittenire, a kerületünkben.

APA: A kerületünkben? Ugyanabban a kerületben lakunk?

LÁNY: Ugyanabban a házban, apa...

APA: Házban?

LÁNY: Igen, apa.

Az Apa egy pillanatra elgondolkodik.

APA: Ma tényleg sokat beszélgettünk... Elmondtuk egymásnak, ami a szívünket nyomja.

LÁNY: Apukám!

Megöleli az apját.

APA: Remélem, eszembe fog jutni, hol parkoltam le az autót ... *[Felkapja a kabátját, a lányát a kijárat felé húzza. Hirtelen megáll és a lányára néz.]* Hélène? Nem lehetne Hélène?

LÁNY: Nem.

APA: Trójai Szép Heléna?

LÁNY: Nem.

APA: Medici Katalin? Antigoné? Cosette? Fiatalkoromból emlékszem ezekre a nevekre, amikor annyi idős voltam, mint te, az iskolából, amikor még kicsi voltam... Françoise Dorléac? Sévigné márkiné? *[Reménykedve.]* Tetszik a Sévigné márkiné?

LÁNY: Nem, apa.

APA: Nagy kár.

LÁNY: Igen, az.

APA: Szeretlek, kislányom! Tudod, ha nem szeretnélek, már régen leléptem volna.

LÁNY: Én is szeretlek, apa!

APA: Madame Hanska! Madame Hanska, Balzac kedvese volt. Azt hiszem, most megvan! Ne, várj, gondold meg, mielőtt válaszolsz!

LÁNY: Meggondolom, apa...

APA: Majd a desszertnél elmondod! Ez lesz a születésnap ajándékom. Imádom Balzacot!

Sietve kimegy.

LÁNY: Nem 26-án van a születésnapod?

Követi az apját.

[Párizs, 2000. május-június]

Hörgők

[BRONCHES]

Jean-Claude Camors-nak

Szereplők:

Jean

Claudine

Claudine és Jean az utcán mennek. Sebesen haladnak, gyorsan beszélnek. Jean egy XV. Lajos-stílusú parókát visel. Nagyon izgatott.

JEAN: Azt akarod, hogy újrakezddem? Hogy megint visszaessek, igaz? Mi sem egyszerűbb, Claudine, majd' belepusztulok, annyira szeretném.

CLAUDINE: Én nem ezt mondtam.

JEAN: Tényleg, hát akkor mit mondtál? Rajta, ismételd meg! Szerinted süket vagyok?

CLAUDINE: Én azt mondtam, hogy legalább egyszer megpróbálhatnád kibírni nélküle, legalább addig, amíg megvesszük a szárítógépet. Amíg eljössz velem a boltba, a nagyáruházba, csak egyszer!

JEAN: Az igazság az, hogy zavarlak! Ez az igazság! Feszélyezlek és szégyellsz, szégyellsz engem! Válaszolj, Claudine!

CLAUDINE: Három évig dolgoztam a háztartási részlegen, három évig az alagsorban, a háztartási nagygépeknél, egész pontosan.

JEAN: Igen, ezt tudom!

CLAUDINE: És most először megyek vissza, ráadásul vevőként és férjes asszonyként! Én, aki csak egy kis eladó voltam, az örök hajadon a részlegen. Képzeld magad a helyembe! Gyerünk, Jean, próbáld meg!

JEAN: Ha bottal, mankóval vagy éppen toloszékkel közlekednék, akkor is ezt kérnéd?

CLAUDINE: Ne hasonlítsd a XV. Lajos-korabeli parókát egy toloszékhez!

JEAN: Világos. Szívesebben mutatnál be a volt kollégáidnak egy olyan férjet, akinek használhatatlanok a lábai és akit fel kell tolnod a mozgólépcsőn, mint olyasvalakit, aki enyhén őszes műhajat visel! Álmodom, Claudine? Mondd, hogy álmodom!

CLAUDINE: Annyira nehezedre esik, hogy a kedvemre tegyél, csak egy kicsit, egy negyedórára?

JEAN: És ha nem bírom ki?

CLAUDINE: Tizenöt percet ki fogsz bírni, Jean, megígérem, nem tart tovább! Csak üdvözljük Mercier urat, a részlegvezetőt: „Nicsak, Claudine! Claudine! A férjecskéjével, Claudine, ki hitte volna, Claudine!”

JEAN: Tessék?

CLAUDINE: Ezt mondja majd, ha meglát. Mercier úr, a részlegvezető már csak ilyen spontán ember. Rögtön megrendeljük tőle a ruhaszárítógépet: „Nahát, Claudine! Claudine! Szárítógépet vesz, ki hitte volna, Claudine!” Ad egy puszit és még csak sorban sem kell állnunk, ismerem Martine-t, a pénztárost. „Mennyire örülök, Claudine!”

(Halkan.) „Te, micsoda jóképű fiú!” Csak ennyi, nem mond többet. Martine nem beszél sokat, amikor azt mondja, „jóképű”, azzal elmondott mindent, aztán megyünk is. Csak tizenöt perc, leveszed a parókát egy negyedóra, aztán visszateheted. Kérlek!!!

JEAN: És ha hirtelen rámjön, hogy szükségem van rá, ha nem bírom tovább, ha elkezd hiányozni...

CLAUDINE: Légy szíves! Annyira szeretném, ha büszke lehetnék rád az áruházban! Kicsit olyanok ott, mintha a családom lennének. Jean...

Jean megáll, elgondolkodik.

JEAN: Esetleg máshol?

CLAUDINE: Máshol?

JEAN: Máshol is vehetnék szárítógépet, nem csak a... családnál.

CLAUDINE: Olyan sokat adtam el belőle! Most venni szeretnék egyet.

JEAN: Visszavágásnak szánod?

CLAUDINE: Pontosan! A férjemmel az oldalamon teljes lesz a revans!

JEAN: És ha rajtam van a paróka, akkor nem lesz teljes?

CLAUDINE: Nem. Ki fognak gúnyolni, azt mondják majd, hogy egy nemes a férjem.

JEAN: Egy nemesember annyira szörnyű?

CLAUDINE: Egy parókás nemes, az igen. Avított. Olyan régimódi.

JEAN: Csak nem kommunisták azok ott a boltban?

CLAUDINE: Nem akarok több kérdést, Jean, azt szeretném, ha örömet szereznel nekem, örömet az áruházban. Olyan lehetne, mint egy nászút. Igen, mint egy nászút!

JEAN: Mindent megpróbáltam, Claudine, tudod te is, mindent, hogy leszokjak a dohányzásról, de semmi nem működött! Semmi, a parókát kivéve! Mit csináljak? MÉGIS MIT CSINÁLJAK???

CLAUDINE: Szerellel bármi lehetséges, kibírsz negyedórát dohány nélkül. A szerelem védőpajzs!

JEAN: Nálam a cigaretta legyőzi a szerelmet, Claudine. Három éve imádlak, és te láttad, milyen színűek a hörgőim! Mint a szén! Két bányakna, csak rágyújtok, és jön a sújtólég. Minden felrobban! *[Claudine zokogni kezd.]* Ne sírj, édesem, meglesz a revansod! Elmegyünk az áruházba, aztán elmagyarázom a dolgot az ottaniaknak. Meglásd, büszkék lesznek rád, Claudine! Büszkék lesznek arra a nőre, aki inkább elnézi, hogy a férje XV. Lajos-stílusú parókát hordjon, mintsem hogy tüdőrákot kapjon. Igen, büszkék lesznek rád!

CLAUDINE: Az a baj, Jean, hogy a parókád nem XV. Lajos-stílusú.

JEAN: XVI. Lajos-stílusú talán?

CLAUDINE: Nem.

JEAN: Akkor XVIII.?

CLAUDINE: Nem, buzis.

JEAN. Buzis?

CLAUDINE: Nagyon buzis, ratyi, homokos. A környékeliek mondják, Jean. Akárhányszor arra sétálsz, ezt mondják.

JEAN: Kommunisták azok ott, a kerületben?

CLAUDINE: Én mindent elmagyaráztam nekik, de azzal ríposztottak, hogy a férfi nem is férfi, ha felhagy a dohányzással, és hogy az igazi férfiak úgy füstölnek, mint Churchill.

JEAN: Igaz, ő tényleg tökös gyerek volt. Egyedül szembeszállni több ezernyi német repülővel, ehhez keménynek kellett lenni.

CLAUDINE: Én olyasvalakit szeretnék elvinni az áruházba, mint Churchill. Olyan nehéz ezt megérteni?

JEAN: Nem, persze, hogy nem...

CLAUDINE: Az lenne csak az igazi elégtétel! Visszamegyek szárítógépet venni az urammal, Churchill-lel.

JEAN: Teljesen érthető, Claudine.

CLAUDINE: És nem egy buzeránssal.

JEAN: Világos.

CLAUDINE: Jean?

JEAN: Igen?

CLAUDINE: Nem szeretném, ha meghalnál, tudod...

JEAN: Való igaz, ha azt szeretnéd, hogy meghaljak, akkor most nem vennénk szárítógépet.

CLAUDINE: Ha már nem veszed le a parókát, akkor a háztartási részlegen legalább... nem beszélnél angolul?

JEAN: OK.

CLAUDINE: Egy „OK” nem lesz elég.

JEAN: As you like.

CLAUDINE: Ó, köszönöm! Nagyon köszönöm!

JEAN: You are welcome.

CLAUDINE: Remek, ez lesz az igazi revans!

Kéz a kézben elindulnak.

JEAN: Happiness is letting your laundry dry at the window.

CLAUDINE: Ez mit jelent?

JEAN: Winston egyik régi mondása, most jutott eszembe: „Ha boldog akarsz lenni, szárítsd a ruhát az ablakban!”

[Párizs, 2001. március]

KISS ÁDÁM LÁSZLÓ FORDÍTÁSA